

PIERRE BISMUTH
'MOST WANTED MEN'

Tot 20 mei in Galerie Erna Hécey, Fabriekstraat 1c, 1000 Brussel.
Open van dinsdag tot zaterdag van 14 tot 19u.
www.ernahecey.com, 02/502.00.25

'DAVID LAMELAS. PART 2'

Tot 20 mei in Galerie Jan Mot, Antoine Dansaertstraat 190,
1000 Brussel. Open do-za van 14 tot 18.30u.
www.galeriejanmot.com, 02/514.10.10

De nieuwe tentoonstelling 'Most Wanted Men' van Pierre Bismuth ('1963 in Parijs, leeft en werkt in Brussel en Londen) in Galerie Erna Hécey is zonder enige twijfel interessant, maar illustreert tevens de actuele 'moehed' van een (post-)conceptuele strategie. Dit is opnieuw een tentoonstelling waarin de werkelijke 'betekenisdrager' uitsluitend de context is en niet het kunstwerk zelf: een intelligent kluwen van referenties en ironie met in het midden de leegte waarmee iedereen die regelmatig een tentoonstelling bezoekt intussen vertrouwd is. Wanneer het over een dergelijke leegte gaat, is de popkunstenaar Andy Warhol nooit ver weg. En proberen om Warhol te slim af te zijn, is altijd al een bijzonder slecht idee gebleken.

De titel van Bismuths tentoonstelling ('Most Wanted Men') alludeert expliciet op de beroemde portretreeks die Warhol maakte van gezochte (wanted) criminelen. Dat verbindt hij met een ander gegeven uit de kunst van de jaren 1960: het feit dat verschillende graffitikunstenaars – overigens ten dele dankzij Warhols Factory - doordrongen tot het kunstcircuit (in de zin van 'high art' versus 'street art'), met als meest notoire voorbeelden Jean-Michel Basquiat en Keith Haring. Dit resulteert bij Bismuth in het idee van graffiti rechtstreeks op de muren van de galerie, met de namen van de 'most wanted' kunstenaars uit het actuele kunstbedrijf. Het resultaat ziet er aanvankelijk bijzonder blits uit, maar wordt erg gekunsteld van zodra je als toeschouwer beseft dat de kleur en grafische verschijning van de namen vaak lijkt afgestemd te zijn op een clichématig beeld van het werk van de respectievelijke kunstenaars (zo verschijnt 'Luc Tuymans' in een vergeeld grijs... te geel, weliswaar). De suggestie van overeenkomsten tussen tenoren uit het kunstcircuit en maffiose criminelen is al eerder pertinent en subtieler gebeurd (en is overigens sowieso een implicatie van Warhols beroemde fotoreeks...). En mogelijk komt er, na bijna een halve eeuw, toch wat sleet op dat discours over high en low art (graffiti in de galerie, kunst in de straten).

Zoals het een goede (post-)conceptueel betaamt, redeneert Bismuth de cirkel rond. Hij maakt met andere woorden de oefening ook omgekeerd door in de straten dezelfde namen tussen en over bestaande graffiti te gaan spuiten. In de stedelijke context krijgen die signaturen een autonoom karakter, worden ze vrijwel betekenisloos, waardoor Bismuth een bijkomende reflectie brengt over 'de dood van de auteur' en bovendien het belang van de signatuur relativeert of in vraag stelt. Warhol claimde geen originaliteit, maar staat nog altijd alleen.

Als spin-off bij deze tentoonstelling ontwierp Bismuth een geëmailleerd adresplakkaat voor Jan Mot, waarin hij een 'graffiti-tag' op de gevel van Mots galerie herhaalt. Bij Mot loopt voor het ogenblik overigens de tentoonstelling 'David Lamelas. Part 2', waarin de conceptuele kunstenaar Lamelas ('1946, Buenos Aires) reconstructies brengt van twee van zijn eigen installaties uit de jaren 1960. Het is een bijzonder 'lege' tentoonstelling, die zich – in verhouding tot 'Most Wanted Men' van Bismuth – evenwel poneert als 'the real stuff'.

Gerrit VERMEIREN

TENTOONSTELLINGSZICHT "MOST WANTED MEN", PIERRE BISMUTH, GALERIE ERNA HÉCEY, 2006